

R E G N
LE PREJUGE VAINCU

ROLLHÄFTE FEM

Till spelaren

Du skall nu spela Regn, ett lätt, surrealistiskt scenario i ett fiktivt 30/40-tal i en värld inte helt olik vår egen. Som kompositör har jag några små ord att ge på vägen; dessa kan tyckas vara självklara men jag föredrar att vara helgarderad.

Lägg märke till symboliken i Regn—Partiet, Symbolen. Använd dessa omskrivningar!

De roller som ni skall gestalta i Regn är ofta ganska löst definierade. De kanske består av ett par brev och en kort beskrivning eller en lång monolog. Allt därutöver lämnar vi åt er att bestämma själva. Kan ni inte hitta någonting, anspelas det på en händelse som inte närmare förklaras så fråga inte spelledaren, han vet inte mer än ni. Det ligger på ert ansvar gentemot storyn att hitta på egna förklaringar och brodera ut era egna roller. Samma löst definierade information kan finnas hos flera spelare, något som kan vara tänkvärt när man spinner vidare på de lösa trådar som inte knutits samman i rollen. Därför är det viktigt att ni bejakar varandra, att ni inte till varje pris måste genomdriva just er version av händelsen och, framför allt, att ni inte är rädda för att »förlora». Vi vill i det längsta undvika situationen där den ene spelaren säger »Det var som vid El Alamein» och den andre svarar »Det har inte hänt än!»

Jag nämnde tidigare att ni som spelare hade förpliktelser gentemot storyn. Detta är i allra högsta grad sant. Om ni bara sitter tysta, inte tar för er, eller väntar på att någon skall komma och knuffa igång er så kan ni få vänta länge! Tillsammans skall ni som spelare, med viss hjälp från er eminente spelledare, göra Regn minnesvärt. Detta är rollspel och inte en köpvideo!

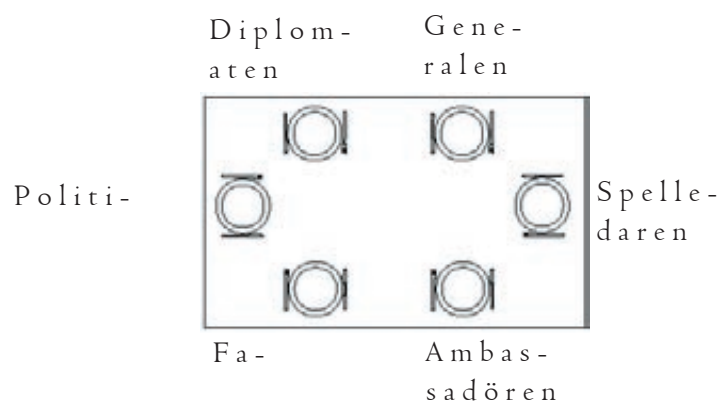
Känn er fria att improvisera mot spelledaren! Om ni vill ha 10 000 man som står vid fronten redo att anfälla eller om ni vill ha en flyktbil med motorn igång utanför så tag er friheten att säga att ni har det! I Regn är det mesta tillåtet, så länge det går i linje med era roller. Det är bland annat detta som är ert ansvar mot storyn, frihet under ansvar. Fråga inte spelledaren om lov, han har nog auktoritet att stoppa det om han inte gillar det. Han kommer att tillåta allt som gör storyn bättre. Med detta inte sagt att ni måste fantisera fram fantastiska föremål i Regn, jag skulle föredra om ni inte gjorde det. Det är de små, små detaljerna som gör det! Det är friheten att referera i tal till det ni anser tillkommer er roll som detta är menat att främja, inte något föremål som underlättar för er personliga vinning.

I dessa rollhäften finns flera olika roller, separerade med ett blad med årtal och »placeringslista» för att ni av misstag inte skall bläddra i förväg. Spelledaren kommer att tala om för er när det är dags att vända blad och läsa nästa roll i häftet. Placeringslistorna är alltid samma, d.v.s. ni sitter på samma plats hela tiden. Syftet med dessa är främst att visa vilken spelare som nu har vilken roll, oavsett hur ni är placerade i rummet. Vissa roller är tacksammare än andra, vissa ger utrymme för enorma utvecklingar, vissa inte. Precis som i vilket annat scenario som helst. Jag har försökt göra era rollhäften likvärdiga efter bästa förmåga. Ta inte ut er i första scenen, spara er! Ni vill inte vara slutkörda i finalen!

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
OPERAHuset, LONDINICUM

» *G E N E R A L E N* »

Egenskaper

Ryttarsabel i skida

Stort inflytande inom armén och hög social status

Oöverträffad fientlighet mot germanerna

Imperialism och fosterlandskärlek

... vi måste lägga bort vår egen självbevaringsdrift och se det hela i ett större perspektiv. Vi kan inte kompromissa i all evinnerlighet med det germanska folket. Kan inte politikerna se att de krav germanerna ställer blir allt högre och allt mer orimliga. Räck dem ett finger och de tar hela handen—man kan inte lita på en german. Betänk sedan det öde som gått oss tillmötes—att vårt eget folk under Imperiets glansdagar degenererats och förslappats. Man fruktar inte längre Drottningens arméer! En ny ras uppstod, politikerrasen, som lyckats med att utså split och ont blod bland de britanniska bröderna och systrarna. Nej, låtom oss ena oss, låtom oss sluta upp som en man bakom taggtråden och skyttevärnen och förklara Germanica krig! Låtom oss än en gång polera våra sablar och ladda våra gevär och utkämpa en strid för det britanniska rikets heder och ära. Vinner vi är det gott, ty då kan världen se att Britannica fortfarande är i stånd att försvara vad som rättmätigt tillkommer henne och förlorar vi så må vi då kämpa tills var britannisk man och kvinna ligga död i sitt eget blod och vi få lämna jordelivet med äran i behåll och besparas från ett liv som slavar under det germanska oket. Hellre kastar jag mig på min sabel än stillatigande bevittnar deras expansion. Vi måste handla nu, ty det smids lömska ränker i Berlinium och genom att vänta ytterligare lämnar vi alla portar öppna för den germanska framfarten. Det finns inte plats under solen för både ett Imperium och ett Rike—de är vi eller de.

Artikel av Generalen publicerad i The Times

Just nu

Redan då var Generalen öppet fientligt mot germanerna, något som under hans karriär både skulle hjälpa och stjälpa honom. I hela Britannica var han berömd för den åsikt som han ivrigt förfäktade, att britannierna blivit förslappade och degenererade under Imperiets stormaktstid och att ett krig skulle vara av godo för att ena det Britanniska folket och stärka dess moral. Tidigare hade han manat för krig mot Frankrike men efter den germanska expansionen hade hans hat i stället vänts mot Riket. Han var känd för sin nedlåtenhet mot de politiker som kompromissade med germanerna och hans oförmåga att förstå, och hans förakt för, dem, som var emot kriget. Trots hans höga sociala ställning nekades han tillträde till många klubbar och tillställningar. Detta styrkte honom dock i hans övertygelse att det Britanniska folket var ett splittrat folk.

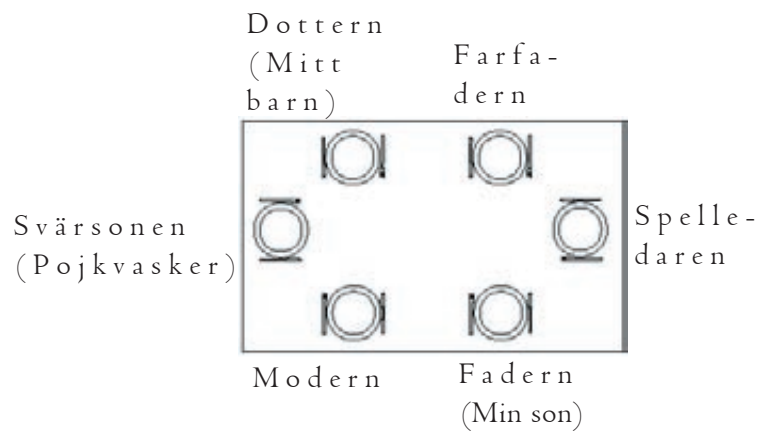
Inom armén fanns det många som stödde honom, bland soldater, och framför allt bland befäl—men ingen vågade som Generalen stå upp rakryggad och säga sanningen. Vissa historiker menar att han låg bakom den statskupp som i sista sekunden uppdagades och stoppades 1941 men det har aldrig varit annat än spekulationer.

De hävdar att han var den enda inom armén som hade ett sådant stöd bakom sig att han kunde genomföra en sådan kupp, utan att riskera att kolonier såg en chans att bryta upp med Imperiet. Kanske de har rätt. Vad säkert är, är att han, om tillfälle givits honom, tveklöst skulle ha gett sitt liv för att starta det förfärliga kriget.

När Generalen på våren 1939 besökte Ambassadören i Berlinium kastade germanerna sten efter hans automobil och hotade honom till livet. Han lät sig dock inte avskräckas utan stannade bilen mitt på gatan och klev ur. Med sin auktoritära stämma förklarade han sedan för dem, på en Britanniska som de flesta säkerligen inte förstod, hur mycket de äcklade honom och hur han skulle låta bränna deras döda kroppar när britannierna jämnat Berlinium med marken. En av de germanska åhörarna kastade sig över honom varvid Generalen lugnt drog sin sabel och fällde mannen med ett välriktat hugg. Med sabelspetsen dansande framför den fallne motståndares ansikte fick han honom sedan att skrika högt inför de församlade att det germanska folket bestod av horor och hyndor innan han tröttnade och med ett kallsinnigt lugn skar av honom halspulsådern och såg på när han blödde till döds. Hans diplomatiska immunitet skulle komma att rädda honom flera gånger.

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
HARPER ROAD, LONDINICUM

» F A R F A D E R N »

Egenskaper

Spelar skröpligare än vad han egentligen är för att slippa arbeta

Lat, egocentrisk och narcissisk

Spelar på Faderns respekt för honom för att styra hela familjen

Butter, muttrar

Just nu

Farfadern är en belastning för familjen, men då han är faderns, den som styr och ställer i familjen, skyddsängel vågar ingen föreslå att han skall arbeta, än mindre förflyttas till ett ålderdomshem. Farfadern är en bekväm man som dels för sin lathets skull men även för att irritera och straffa Modern, Dottern och Sonen, spelar skröpligare än han egentligen är. Han ser lite dåligt, han hör lite dåligt, han kan inte gå längre utan sitter i rullstol; allt detta och mer därtill—när han vill!

Han känner de övrigas (dock ej Fadern) motvilja mot honom och är på grund av detta en ganska bitter man. Farfadern fruktar att hans liv dock inte kommer att vara lika bekvämt nu när Fadern försvinner och istället Modern tar befälet. Han fruktar att han skall tvingas att arbeta, eller det värsta, att han skall sättas på ålderdomshem! Han gråter tyst för sig själv i självömkan och tycker mycket synd om sig.

Om farfadern

Farfadern var en belastning för oss alla, även om Fadern aldrig under sitt liv kunde förmå sig att acceptera det. Han var visserligen ekonomiskt betydande men de största skadorna vållade han på det psykologiska planet. Han var verkligen en bitter gammal man som sedan länge glömt ordets, vänlighets innebörd. Han överdrev sin bräcklighet och mångfaldigade sina krämpor och bekymmer— allt för att slippa arbeta. Medan vi andra var ute i butiken eller Mor slet med maten satt han i godan ro och läste sin tidning eller lyssnade till rundradion. Allt som oftast rullade han rullstolen till barskåpet, tog fram lite av den billiga whiskyn som han tvingade Far att köpa varje vecka och hällde frikostigt upp åt sig. Han tände då och då en »cigar» som vi alla undrade var han hade fått tag på och lutade sig tillbaka. Bad man honom någon gång räcka en något, hålla i något eller skala potatisen beklagade han sig däremot över sin gikt, stelheten i lederna och allt mellan himmel och jord. Det var dock ingenting mot utskällningarna man sedan fick för att man frågat.

Han hade aldrig gillat modern, och gjorde inte någon hemlighet av detta heller. Ständigt attackerade han Far för hans usla val av hustru. Han låtsades ständigt glömma bort vem Mor var och pratade gärna med Far, högt så att alla andra, och särskilt Mor, hörde det, om hur han mindes första gången som han tagit med sig Mor hem och hur han redan då hade ogillat henne. Vanligtvis avslutade han sin långa monolog med »Det var tur för din mor att du tog livet av henne så att hon slapp uppleva detta»—en anspelning på att Farmor dött i barnsäng när hon nedkom med Far. Fars ögon tårades och han vände sig bort för att dölja hur hårt detta egentligen ansatte honom.

Detta var hans vanliga sätt—att tala förbi någon och säga de grävsta elakheter utan att låtsas om att han var medveten om att den berörde lyssnade. Många middagar hade övergått till tysta och tryckta föreställningar med nedslagna människor petande i maten. Det var så han ville ha det. Då var han nöjd. Han lutade sig tillbaka och njöt.

Den enda lilla gnutta respekt han hade var för Fadern utan vilkens närvaro han inte skulle bli långvarig i familjen. Han förstod att hålla sig väl med denne, smörade och krusade sig stundtals men allt som oftast var han allt igenom bitter.

Mitt jag

Jag förstår inte varför de ogillar mig så. De gör mig så olycklig. Gammal och på ålderns höst, kan man inte då få lite ro, få dra sig tillbaka med värdighet? Vad jag än gör, vad som än händer, vill de jag skall arbeta—göra si göra så. Jag orkar inte längre!

Det är därför som jag gör så här—spelar skröplig, trög och elak. De rör mig inte då, då får jag vara ifred.

Det är hemskt att bli gammal, ingen har längre någon respekt för en, inte ens ens egen son. Det är inte så underligt att man blir bitter. Livet förlorar sin mening, inte bara ens eget liv utan också andras! Varför skall de leva för att åldras och gå samma öde till mötes som jag? De förstår mig inte.

Att jag läser mitt barnbarns dagbok? Att det är skamligt? Ja, visst, men vad skall jag göra. De talar aldrig med mig, berättar och anförtror sig aldrig. Jag måste göra så för att få veta. Jo.

Det står mycket att läsa i den boken; mycket, mycket. Säga vad man vill om min sondotter, men nog är hon flitig med pennan alltid. På nätterna reser jag mig ur min rullstol, stel i benen. Jag smyger upp för trappan till övervåningen och in i hennes rum. Hon har gömt boken, förstår ni, men jag vet var! Jag plockar fram den, tyst så att hon inte vaknar. Jag ögnar igenom de anteckningar jag inte läst och lägger det som är intressant på minnet. Sedan stoppar jag tillbaka den igen, smyger ned och sätter mig i stolen, tar ett glas och klappar mig i ryggen för min förträfflighet. Imponerande, inte sant?

Att det sedan hoppar en och annan groda ur munnen min, i tid och otid, kan jag inte hjälpa. Ibland bara måste man säga vissa saker, anspela på hemligheter som hon numer bara anförtror sin dagbok. Farfar har spelat ut sin roll. Ingen kommer till honom med sina problem längre. Jag är mycket bra på att vara elak, har jag märkt.

Min svägerska! Vilket monster! Alltid sur och grinig. Lat också, alltid vill hon ha hjälp med allting—räck mig saltet, kan då hålla i den här åt mig, kan du passa kaffevattnet. Det finns ingen hejd. När man blir gammal blir man bara utnyttjad. Innan mitt äldsta barnbarn flyttades till sjukhuset fick jag inte ens röka om jag inte satt framför det öppna fönstret! Där skulle jag sitta i drag och bli förkyld. De försöker ta livet av mig. Ingen respekt. Det är hemskt att bli gammal.

De insisterade på att behålla Systemen hemma in i det längsta, trots att hon var sjuk. Utan en tanke på mig, att jag kunde bli smittad, eller att jag tvingades leva med öppet fönster. Den ragatan till svägerska beslagtogs alla mina pipor! Jag hatar henne. Det gör jag verkligen. Jag skrattade för mig själv när de flyttade henne till kliniken. Sedan köpte jag nya »cigarer» för att fira.

39-09-14

Kära dagbok.

Jag är gravid. Gravid. Det finns inte längre något utrymme för tvivel—jag måste acceptera den bittra sanningen.

Mina kinder är så röda av skam—jag vågar inte visa mig för mina föräldrar, än mindre för honom.

Jag har stått i timmar framför spegeln idag och synat mig—är jag inte lite rundare om magen. Det är bäst att hålla andan.

Min fästman har blivit så avhållsam och undflyende. Han vill inte se på mig eller ta i mig. Kan han inte förlåta mig? Vi måste tala ut.

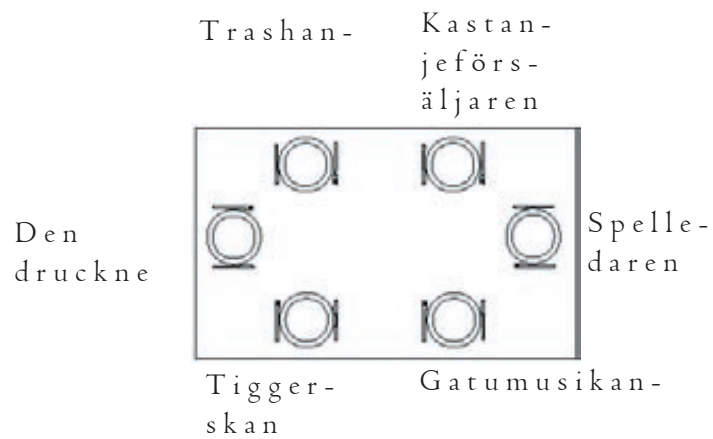
Det är snart dags för middag. Den mest förhatliga delen av dagen! Nu måste vi spela teater för varandra—låtsas att allt är som det skall vara. Det är så att man vill skrika.

Jag vet inte hur länge till jag kan hålla ut! Min syster uppmanar mig att låta fördriva fostret medan tid är och innan storleken på min mage röjer mig men jag kan inte göra så. Gud vet att jag skulle vilja; men jag kan inte göra så mot hans barn.

Sista anteckningen i Dotterns dagbok

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
WESTMINISTER BRIDGE, LONDINICUM

»KASTANJEFÖRSÄLJAREN»

Egenskaper

Bottenlös pessimism som smittar av sig på alla han möter

Kall och frusen, längtar efter en varm kopp thé

Ögonblicksförälskad i den markant äldre Tiggerskan (läs: starkt sexuellt dragen)

Räds Den druckne för att denne är som hans fader

Går inte hem utan pengar.

Ogillar Gatumusikanten eftersom Tiggerskan skrattar åt hans skämt

Hyser en stark och bitter avundsjuka mot Trashanken för hans relation till Tiggerskan

Dricker inte starksprit

Otacksam

Just nu

Jag är arton år gammal. Hemma håller man mig hårt, mina föräldrar tillhör de fattigaste—min far är hamnarbetare och alkoholist och mor är hemmafru eftersom far inte tillåter henne att tjäna pengar. När han är borta tvättar hon åt andra och springer ärenden, i hemlighet, så att han inte skall få reda på det—då skulle han ögonblickligen slå henne, men vad skall hon göra? Vi måste ju leva! När far supit upp våra pengar och mor inte kunnat arbeta för att hon inte vill visa sig ute med sina blåmärken är hyran svår att betala. Vicevärden ser mellan fingrarna om han får ta med mor in på rummet... Far vet ingenting. Vi ligger flera hyror efter. Det är snart dags att betala nästa hyra. Vi har inga pengar. Jag måste komma hem med pengar, för mors skull. Kommer jag hem tomhänt går far lös på mig med livremmen och knytnävarna. Jag går inte hem utan pengar!

På väg hem från arbetet passerar far puben, har det varit en bra dag tar han ett par glas, har dagen varit dålig tar han flera. Oavsett vilket kommer han hem fly förbannad och slår både mig och mor. Han är dålig för oss båda, jag försöker förmå mor att flytta och ta mig med, men hon vill inte. Hur det nu kan komma sig älskar hon honom ändå—hon bär med sig bilden av honom, så som han var förut, innan olyckan—innan han fann flaskan. Bland linnet har hon gömt ett fotografi på honom som ung, från när de först möttes. Hon har gömt det för att han inte skall hitta det och slå sönder det.

För tolv år sedan, när jag var sex år, skedde en olycka på varvet. En ställning brast och flera av männen störtade handlöst till marken och slog ihjäl sig. Far vad med på ställningen. Han lyckades hålla sig kvar och med sina starka armar lyckades han hålla ställningen uppe länge nog för de andra arbetarna att rädda sig. Sedan tappade han greppet och föll ned. Han hade tur. Han bröt benet och skadade ansiktet. Benet läkte, men högerögat kunde man inte göra något åt. Han har en lapp över det nu, det ser förfärligt ut. Far var en hjälte, men vad hjälpte det honom? Han kan inte arbeta lika bra. Enda anledningen till att han fortfarande har kvar jobbet är att förmannens son var på ställningen. Den dagen de byter förman kommer han att sägas upp. Far vet det och det är det som gör honom så bitter.

Skulle han få se mors bild, som han var innan olyckan, skulle han tveksutan förstöra den. Han vill inte bli påmind.

Ibland, på dagarna, tar hon fram bilden och tittar länge på den. Jag tror att det är därför hon fortfarande kan älska honom, hur han än gjort sig oförtjänt av hennes kärlek.

Det är för mors skull som jag sliter för att tjäna pengar—inte för hans. Skulle han få reda på om mor och vicevärlden skulle han ta livet av henne.

...

Det finns ingen rättvisa i världen! Tiggerskan har en fästman som skall lämna henne och försvinna in i armén. Blir det krig kanske han aldrig kommer tillbaka! Varför kan hon inte älska mig? Hon kan sova på min arm instället för på hans. Jag kan ta hand om dig! Hon är väldigt vacker. Hon är snäll mot mig. Bryr hon sig om min misär? Hon som inte har det bättre själv? Kanske hon älskar mig? Kanske känner hon samma sak som jag?

När Trashanken lämnat henne för armén skall jag förklara henne min kärlek! Tillsammans kanske vi kan uthärda det kvalfyllda livet. Hon behöver mig. Det måste hon göra.

Håll den druckne borta ifrån mig, jag vill inte ha med hans sort att göra. En vedervärdig människa utan ansvar—berusad och eldfängd. Han är säkerligen också en far som övergivit de sina för flaskan och som går här på gatan och driver! Försök inte prata med mig. Jag vill inte ha med honom att göra! Jag skall aldrig bli far.

Och vem är den där mannen som kallar sig gatumusikant? Jag ser nog hur han lurar efter Tiggerskan med sina skämt och sina liderliga blickar. Jag måste dra bort hennes uppmärksamhet från den där inställsamme figuren. Stackars kvinna, i det här sällskapet.

...

Kastanjeförsäljaren kunde inte slita sig från Tiggerskan. Han var som förtrollad. Trots Trashankens oändliga tjat om värvning, att Den druckne påminde honom om hans fader och Gatumusikantens ständiga försök att lägga an på Tiggerskan kunde han inte förmå sig att göra så som han alltid annars gjorde när situationen blev honom övermäktig—försvinna. Varje blick från Tiggerskan sände kalla kårar nedför hans ryggrad och fick håret på kroppen att resa sig. Han ansträngde sig att tala med blicken, deklamera för henne sin kärlek i allt han gjorde, så gott han kunde.

Efter att Trashanken kysst Dottern brast Tiggerskan ut i gråt. Hon kastade en sista beskyllande blick på Trashanken innan hon vände på klacken och sprang. Kastanjeförsäljaren såg sin chans och sprang efter henne in i dimman med bultande hjärta.

• Evening News •

Polen sluter pakt med Germania

Idag kom så det slutgiltiga sorgebeskedet. Polens härskare Furst

Invasjonen av Holland inledd

Moskva, november 1939

Kamrat,
Det är alltså sant. Tidigt i går eftermiddag rullade Germanska bandvagnar över gränsen till Holland efter att Kaisern fyra timmar tidigare förklarat Nederländerna krig.

I sin krigsförklaring skall Kaisern ha talat om landområden som rättmätigt tillhör riket.

tvekan men vad oss anbel

och de tvingades att retirera. Den Holländska armén var slagen till spillror och på måndagen samma månad, december 1939, hissades den vita flaggan i de Nederländska skyttegravarna och vägen låg öppen för de Germanska trupperna marschera in i huvudstaden och hissa Germanska flaggan i Symbolen.

Man införde undantagstillstånd i Amsterdam och snart började även deporteringen av de Holländska Judarna. Nu låg vägen öppen till övriga Europa och den första stora segern var vunnen. Den var en stor dag för Kaisern.

◆ ST. JAMES GAZETTE ◆

Etablerad 1877

2d. Januari 1940

BELGIEN KAPITULERAR!

De som voro vakna i ottan kunde idag höra det förfärliga budskapet gå ut över radio. Den Belgiska armén har kapitulerat villkorslöst på alla fronter och på gatorna i Belgiens huvudstad, Bryssel, marscherar tusen och åter tusen Germanska soldater i en massiv styrkedemonstration ledda av General

Telegram *5/6-40* Reims

Kära Kusin.

Jag fruktar att detta är det sista du kommer att få höra av mig på länge. Våra värsta farhågor har besannats. Germanerna står fyra timmars marsch från stadens portar. Transporterna med skadade soldater går tätt genom staden och åsynen av de lämlestade och krymplingarna är ohärlig. När som helst kan kommunikationen med omvärlden brytas och jag fruktar att staden kommer att falla.

All min kärlek.

Telegrambyrå Rtr Telegrafist *G.S.*

MORNING·ADVERTISER

Morning advertiser v.22

Söndagsupplagan 2d. April 1941

Germanska trupper har landstigit!

Det var på eftermiddagen igår som de Germanska soldaterna efter många timmars stridigheter lyckades bryta ned det tappra Brittiska försvaret och landstiga på Britannisk mark.

sades vara försvagat men vid gott mod. "Vi hyser stort förtroende till våra tappra soldater och Gud" sade Generalen igår strax efter att han blivit meddelad om situationen vid front-

manade dem att vara sparsamma med bröd och övriga livsnödvändigheter då tillgången på dessa kan komma att försämrans den närmaste tiden.

H... även att

Hell Kaisern

Våra trupper har idag vunnit ytterligare en ärorik seger åt det Germanska riket. Portsmouth har fallit för våra artillerikanoner och förlusterna är försumbara.

Som en kniv genom smör skär våra trupper sig allt längre in i Britannica utan att den Brittiska armén kan bjuda något nämnvärt motstånd.

Inom kort skall vi stå i Londinium, en symbol för den övriga världen, en milstolpe i grunden till Riket. Den sista utposten skall falla.

Hell Kaisern,

G, Överståthållare för Belgiska Generalguvernementet

Försvarsärende #1314A

Avsändare: Kapten R.
Mottagare: Generalen

TOP SECRET

Redding har fallit. Idag, torsdagen den nionde dennes blev de Germanska styrkorna oss övermäktiga och vi har tvingats retirera med stora förluster.

Redding och dess absoluta närområden är nu i Germanernas klor och det finns inget omedelbart hopp om att kunna återta dessa.

Totala förluster är ännu inte möjligt att beräkna när detta meddelande skickas men en prognos är att mellan 60 och 80 procent är stupade eller sårade. Närmare redogörelse följer.

Kapten R.

Kapten R.

CITIZEN

Vardagar 1d.
Söndagar 2d.

«Daily News»

Maj 1941

Germanerna Stoppade!

Kan detta vara vändpunkten i kriget?

I morse nåddes
London av glädjebudskapet
att de Germanska
truppernas framfart
nu stoppats strax ut-
anför staden. Från
gatorna hördes jubel-
rop och långt in på
natten kunde man
höra från många
ställen där ny-
des natten
Från vår
Fronten
och ned-
ter om
te

T I M E S

Etablerad 1863

2d. Juni 1941

Londinicum under attack!

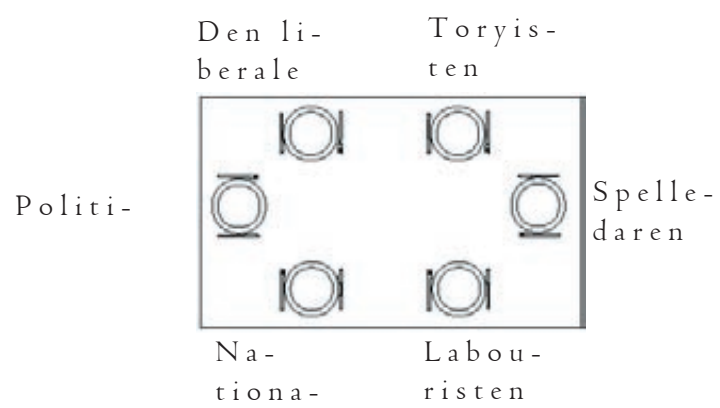
Med ett öronbedövande dån slår projektilerna ned i de Londinicumskas husen och det är med fara för eget liv som Londinicumbon vistas utomhus.

granater som slungats över två kilometer och som trots den dåliga träffsäkerheten åsamkat stor skada på vår stolta huvudstad.

Allmänheten uppmanas att vid ljudet av sirenerna söka skyddet

1 9 4 1

SJUNDE NOVEMBER
THE TOWER, LONDINICUM

» T O R Y I S T E N »

Egenskaper

Svettas

Köpt av germanerna, kapitulationsförespråkare

Höga ambitioner

Machiavellisk

Höjer ofta och gärna rösten

Röjer inte sina egentliga ambitioner

Just nu

Generalguvernör över Britannica. Generalguvernör! När kapitulationen är ett faktum blir jag Generalguvernör!

Quisling, jag? Icke! När jag tillträtt posten som Generalguvernör skall jag visa för världen och det britanniska folket att jag handlat med mitt lands bästa för ögonen hela tiden. Generalguvernör—en titel väl värd några natters sömn. Det enda som ligger i min väg är att övertyga Premiärministern om att kapitulationen är det enda vettiga! Jag måste dock vara försiktig. Sanningen kan göra honom bitter. Måtte jag nu lyckas, Gud vet vad germanerna kan göra med mig om jag inte gör det.

Berlinium den 1:a november

Bäste Hr. T,

Det gläder oss mycket att se att Ni är en förständig man och tacksamt accepterar vårt generösa erbjudande. Vid den Britaniska kapitulationen (som ni ombesörjer) görs Ni omedelbart till generalguvernör över det Britanniska generalguvernementet, direkt underställd Kaisern. Ni förväntas införa ett omedelbart undantagstillstånd samt låta fängsla Nationalisten, Labouristen, Den liberale och Premiärministern. Den sistnämnda skall omedelbart ställas inför krigsdomstol och straffas för brott mot det germanska Riket. Vidare skall även samtliga soldater lägga ned vapen, de som vägrar skall gripas och skjutas, samt att alla med grad högre än kapten skall arresteras och sättas i säkert förvar—Kaisern vill i sin godhet inte äventyra säkerheten och stabiliteten i landet.

Ni tjänar ert land väl och kommer att bli rikligt belönad.

Hell Kaisern,

Överståthållare G.

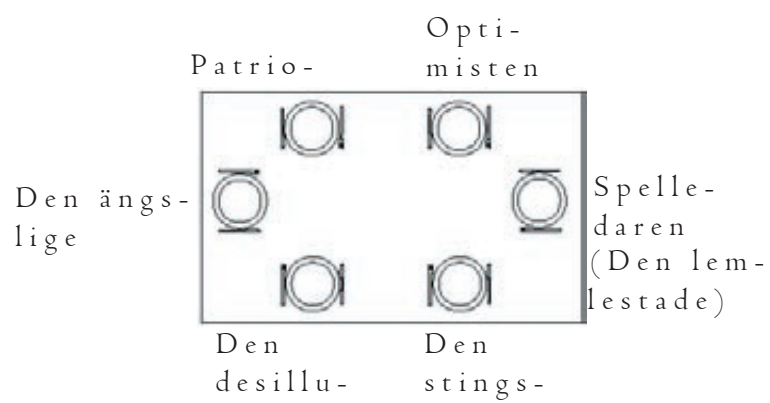
Brev till Toryisten från Rikets Överståthållare G daterat 41-

11-01

1 9 4 1

ÅTTONDE NOVEMBER

REIGATE, SUSSEX

» O P T I M I S T E N »

• KORPRAL •

Egenskaper

Hoppas på en kapitulation

Övertygad om att allt kommer att lösa sig

Har en »vad som sker, det sker»-inställning

Religiös

Övertygad om att allt har en mening

Är egentligen väldigt rädd för döden

Tror att hans optimism håller de andra uppe och håller därför in i det
längsta masken

Ett cigarettpaket som han glömt bort (paketet tar aldrig slut)

Den sista ordern

»Lämna inte skyttegravarna och invänta vidare order över fälttelefonen»

Speciellt

Optimisten hade ett paket cigaretter kvar. Först när ordern om anfall hade kommit kom han ihåg paketet och att det inte var idé att spara på det längre. Han tog fram det—det var öppet. Han tände en cigarett och lät den gå runt. När den var slut tog han upp nästa, samma förfarande, och efter den nästa, och nästa...

Just nu

Det kommer att klara sig, jag vet det. Fråga mig inte hur, jag bara vet. Vad som än händer kommer det att vara det bästa. Min familj dog i Bournemouth, så jag har ingen att komma tillbaka till, ingen som saknar mig när jag är borta. Möjligen alla flickorna därhemma, men det finns flera och bättre män än jag att göra dem lyckliga.

Här i skyttegravarna tränger den som vågar tänka verkligen djupt in i sig själv, han kan skärskåda sitt jag och få reda på saker som han inte visste om sig själv, eller saker som han glömt bort. I det vardagliga livet trubbas man av inför väsentligheterna, man ser förbi det som är viktigt och koncentrerar sig istället på bagateller, låser in sig i dåliga känslor som avundsjuka, hat och penningbegär. Här i skyttegravarna har man bara varandra. För att överleva måste vi samarbeta. Det kan vara en av ödets ironier, att människan visar sig på sin bästa sida först när hon skall möta döden. Det kanske är det som är eldprovet. Kanske detta är porten till paradiset! Gud, kommer jag att dö i morgon? Svara mig!

1940-12-12

Igår nåddes jag av budet att mina föräldrar omkommit. På grund av det motstånd folket bjudit den germanska armén skedde en massavrättning i Bournemouth. Mina föräldrar var bland de slumpvis utvalda. Jag kan inte låta bli att gråta, men tyst så att ingen ser! De andra får inget veta. Vem skall annars sprida ljus i deras mörker. Jag har ingen att återvända till, jag kan offra mig för dem.

...

1940-12-31/1941-01-01

Det är ett nytt år i anstormning, undrar vad det bär med sig i sitt sköte. Vi han alla skålat för det nya året och bett till Gud att det bär med sig freden. Hoppet är det enda som kvarstår nu, allt annat är sedan länge förbrukat. Glädjen är fadd, sorgen är fadd, ingenting är någonting längre. Gott nytt år.

...

1941-02-04

Så får jag då åter tid att skriva igen. Vi är bara tio man kvar nu. Det är förfärligt kallt. Vi var tvungna att slita loss filtarna från marken i morse. Jag har ingen känsel i fötterna och fingrarna har domnat. Det är svårt att skriva. Vi har ryckt fram femtio meter nu på en månad. Jag får inte kontakt med min syster längre. Är jag den enda som är kvar av min familj?

...

1941-11-07

Vi är bara sex kvar nu, snart fem. En kamrat, en nyrekryt som blivit oss tilldelad klev på en mina igår. Med gemensamma krafter lyckades vi ta honom tillbaka till skyttevärnet och förbinda honom, han har förlorat mycket blod. Jag tror inte att han kommer att överleva. Det ryktas att vi skall kapitulera, så är det kanske snart slut på lidandet. För första gången på mycket länge är jag vid riktigt gott mod.

Minnen. Det är inte lätt att sluta ögonen och drömma sig bort, men man

lär sig snart, man måste—för att överleva.
När Optimisten tänker tillbaka, ta då tillfället i akt att rannsaka dig själv. Vad har du gjort i livet som du helst av allt skulle vilja ha ogjort? Vad skulle du helst av allt vilja göra igen? Vad minns Optimisten? Budet om föräldrarnas död? Första gången han såg havet?

Vilka tankar flyger genom Optimisten hjärna när de sitter tillsammans för sista gången? Vad vill han säga?
De starkaste minnena, de starkaste upplevelserna, är alltid de som ligger dig närmast ditt hjärta.